

Arrest

nr. 340 194 van 28 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 september 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2020 werd aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar afgegeven.

1.2. Op 7 juli 2023 wordt ten aanzien van verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.3. Op 18 september 2025 wordt andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) van acht jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Aan de Heer :
Naam: D.

Voornaam: R.
Geboortedatum: [...].03.1985
Geboorteplaats: Hot Shkodër
Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.
Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.09.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, wapens, fabricatie, invoer, uitvoer, verkoop, feiten waarvoor hij op 15.04.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel 3 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, bezit, invoer, verkoop, aankoop, te koop aanbieden, deelneming aan vereniging, hoofd- of bijkomstige activiteit, feiten waarvoor hij op 29.01.2019 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis van 09.10.2013 tot 11.02.2014. (Beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge dd. 11.04.2016).

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, invoer, vervoer zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 07.02.2024 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden. (Beroep tegen het vonnis van de Correctionele rechtbank te Brugge dd. 26.01.2023).

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene vergezeld van twee kompanen te Knokke-Heist en bij samenhang elders in het Rijk, op 01.04.2020 zich schuldig te hebben gemaakt aan de invoer van 111,2 gram cannabis alsook een telescopische matrak.

Het invoeren en het bezit van grotere hoeveelheden drugs zijn bijzonder maatschappelijk verstorende activiteiten. Dit geldt zelfs ten aanzien van marihuana. Dit geldt zeer bijzonder waar de aangetroffen hoeveelheden vele malen groter zijn dan de normale gebruikershoeveelheden. Ook het vervoer van een verboden wapen tegen de wettelijke verbodsbepalingen in is maatschappelijk verstorend en mag niet getolereerd worden omdat zij een zware inbreuk op de schending van het vrijheidsbeginsel uitmaken en oorzaak zijn van het onveilig gevoel waarmee onze maatschappij geconfronteerd wordt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 11.03.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 03.07.2024 in het Rijk te verblijven en via Albanië naar Italië reisde en vervolgens naar België kwam, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; Verder wist hij nog te verklaren geen duurzame relatie en /of minderjarige kinderen in België te hebben maar wel zou hij hier een broer hebben nl. D. I., houder van een K kaart geldig tot 18.06.2035. Voorts geeft hij nog aan geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij ondertekende dan ook een vrijwillige vertrekverklaring. Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij het bezoek ontvangt van zijn broer I.. Zo ontvangt hij ook nog het bezoek van een andere broer nl. D. G., alsook twee neven K. en L.. Ook zijn broer G. verblijft in België en geniet hier van een recht op verblijf (K kaart geldig tot 30.6.2035). De genaamde K. en L. betreffen de kinderen van G.. In december 2024 kwam ook zijn vader D.M. éénmalig op bezoek. Volgens zijn

verklaringen verblijft zijn vader in Albanië. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat betrokkene wenst terug te keren naar Albanië om er bij zijn vader te gaan wonen. Via de psychosociale dienst werden daaromtrent stukken neergelegd alsook een belofte tot tewerkstelling.

Het administratief dossier bevat geen verder elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Een schending van artikel 3 & 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"NOPENS DE ONBEVOEGDHEID VAN DE STELLER VAN DE AKTE

7.

Blijkens de bestreden beslissing is deze genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en zulks op 18 september 2025.

Evenwel dient vastgesteld te worden dat bij Koninklijk Besluit dd. 3 februari 2025 het ontslag van de Staatssecretaris werd aanvaard door de Koning, en dat bij Koninklijk Besluit van dezelfde datum de Minister werd benoemd voor Asiel en Migratie. (zie Koninklijke Besluiten gevoegd onder stuk 2)

Op het ogenblik van de bestreden beslissing was de eerdere Staatssecretaris m.a.w. niet langer bevoegd, en werden de bevoegdheden overgenomen en uitgeoefend door de bevoegde Minister.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing was de Staatssecretaris m.a.w. niet langer geïnstalleerd of aangesteld, en derhalve ook niet met enige bevoegdheid omkleed en beschikte derhalve zij niet langer over de hoedanigheid, zodat de afwezigheid van bevoegdheid van de steller van de akte dient te worden vastgesteld.

De Staatssecretaris verliest (uiteraard) haar bevoegdheid zodra haar mandaat is verlopen. (cfr. A. VAN MENDEL, I. CLOECKAERT, W. ONDERDONCK, S. WYCKAERT, "De Administratieve rechtshandeling", vanmensen-administratieverrechtshandeling-1997.pdf, p. 53 e.v.)

Enkel de Minister (of de namens haar optredende gemachtigde) beschikt(e) over de vereiste bevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing, en niet (langer) de Staatssecretaris wier ontslag inmiddels werd aanvaard.

De onbevoegdheid van de auteur van de beslissing raakt de openbare orde en kan niet worden gedekt door een loutere (eventuele) bekrachtiging (welke op heden niet voorligt).

8.

Anderzijds (en bijgevolg) is ook de gemachtigde uiteraard niet langer bevoegd om nog bij delegatie van de betreffende Staatssecretaris – wier ontslag immers reeds werd aanvaard- enige beslissing te nemen, terwijl blijkens de beslissing zij de beslissing nog wel heeft genomen in de hoedanigheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

9.

Gelet op de onbevoegdheid van de steller van de akte dient de bestreden beslissing te worden nietig verklaard.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing vermeldt dat deze werd genomen door de staatssecretaris voor asiel en migratie, terwijl op dat ogenblik de huidige Minister voor asiel en migratie reeds was benoemd en de vermelde staatssecretaris op dat ogenblik de bevoegdheid niet meer had om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat op de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt vermeld, terwijl mevrouw Anneleen Van Bossuyt bij koninklijk besluit van 3 februari 2025 werd benoemd tot minister van Asiel en Migratie. Aldus heeft de minister van Asiel en Migratie sinds 3 februari 2025 de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan evenwel niet worden betwist dat deze dienst is belast met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit). Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is genomen door de minister kan hij niet worden gevolgd. De beslissing is gesteund op artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet en werd genomen en ondertekend door attaché L.B.. Het administratief dossier bevat een machtiging van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan mevrouw L.B. om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden die op zijn minst een functie van adviseur uitoefenen of tot de klasse A3 behoren krachtens artikel 5, § 1, 1° tot 6°, van het delegatiebesluit.

Artikel 5, § 1, 3°, van het delegatiebesluit bepaalt dat een inreisverbod van meer dan drie jaar moet worden opgelegd door personeelsleden die ten minste een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren.

Verzoeker betwist niet dat L.B. een bevoegde ambtenaar is voor het opleggen van een inreisverbod van meer dan drie jaar in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is dan ook niet in zijn belangen geschaad. Er bestaat geen betwisting dat de minister voor Asiel en Migratie bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals vermeld in artikel 1, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet en in dit verband op een evenwaardige wijze als een staatssecretaris individuele beslissingen kan treffen. Hij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de vreemdelingenwet dit toelaat.

Samen met verzoeker kan worden vastgesteld dat in de bestreden akte “*de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie*” wordt vermeld, terwijl de staatssecretaris op dat ogenblik geen bevoegdheid meer had. Er is evenwel overduidelijk sprake van een materiële misslag. De materiële misslag doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van attaché L.B. om als gemachtigd personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing te nemen. De Raad merkt daarom op dat de belangen van verzoeker in het voorliggende geval niet zijn geschaad, nu de bestreden beslissing is genomen door een ambtenaar die ingevolge artikel 5 van het delegatiebesluit delegatie van bevoegdheid van de minister c.q. staatssecretaris werd verleend voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet. Het feit dat de “*staatssecretaris voor Asiel en Migratie*” werd vermeld terwijl deze niet langer de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken had, is niet van aard om tot de nietigverklaring van de bestreden akte te leiden aangezien de materiële misslag geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Met andere woorden: de beslissing werd genomen door een bevoegde ambtenaar en het feit dat deze ambtenaar de functietitel van de bevoegde minister/staatssecretaris incorrect weergeeft in de beslissing doet hieraan geen afbreuk.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.3.2. ONDERGESCHIKT: SCHENDING VAN ART. 74/11 § 1, VIERDE LID VAN WET VAN 15.12.1980 (HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

10.

Art. 74/11 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt (eigen onderlijning):

Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23].

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In het derde lid wordt aldus uitdrukkelijk gesteld dat een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd op voorwaarde dat de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen motivering bevat m.b.t. de ernstige bedreiging welke hij zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De bestreden beslissing betoogt enkel dat "gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

Door te stellen dat een vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, wordt door verwerende partij nog niet aannemelijk gemaakt of gemotiveerd dat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de nationale veiligheid of de openbare orde. "Een gevaar voor de openbare orde" en een "ernstige bedreiging voor de openbare orde" zijn twee onderscheiden noties, waaromtrent derhalve ook afzonderlijk dient te worden gemotiveerd.

Door in art. 74/11 §1, vierde lid Vreemdelingenwet de voorwaarde te stellen dat "een ernstig gevaar voor de openbare orde" dient te worden weerhouden opdat een inreisverbod van meer dan 5 jaar zou kunnen worden opgelegd, heeft de wetgever net een verhoogde rechtsbescherming willen voorzien voor de vreemdeling met een bijhorende onderzoeks- en motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij.

Verwerende partij kan aldus niet volstaan met de loutere stelling dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou kunnen vormen (onder verwijzing naar voorgaanden), doch dient bij haar beoordeling standpunt in te nemen en te motiveren om welke reden zij van oordeel is dat de vreemdeling niet zomaar een als een potentieel gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd, doch wel als een ernstig gevaar voor de openbare orde.

Aangezien verwerende partij verzuimd heeft dienaangaande enig standpunt in te nemen en de bestreden beslissing dienaangaande derhalve ook geen motivering bevat, dient een schending van art. 74/11 § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet i.u.o. de materiële motiveringsplicht i.u.o. het zorgvuldigheidsbeginsel te worden aangenomen."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing. De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan de Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel

houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienst dienstige stukken. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing steunt op feiten die respectievelijk dateren van vijftien, twaalf en vijf jaar geleden. Hij wijst er ook op dat er in 2013 en 2019 gevangenisstraffen met volledig uitstel werden uitgesproken en pas in 2024 tot een effectieve gevangenisstraf van acht maanden werd veroordeeld. Verzoeker betoogt ook dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar vereist dat wordt vastgesteld dat de betrokkene een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, daar waar de bestreden beslissing zich beperkt tot een "algemeen" gevaar voor de openbare orde.

Met betrekking tot het de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, bevat de bestreden beslissing de volgende motivering:

"De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, wapens, fabricatie, invoer, uitvoer, verkoop, feiten waarvoor hij op 15.04.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel 3 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, bezit, invoer, verkoop, aankoop, te koop aanbieden, deelneming aan vereniging, hoofd- of bijkomstige activiteit, feiten waarvoor hij op 29.01.2019 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis van 09.10.2013 tot 11.02.2014. (Beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge dd. 11.04.2016).

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, invoer, vervoer zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 07.02.2024 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden. (Beroep tegen het vonnis van de Correctionele rechtbank te Brugge dd. 26.01.2023).

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene vergezeld van twee kompanen te Knokke-Heist en bij samenhang elders in het Rijk, op 01.04.2020 zich schuldig te hebben gemaakt aan de invoer van 111,2 gram cannabis alsook een telescopische matrak.

Het invoeren en het bezit van grotere hoeveelheden drugs zijn bijzonder maatschappelijk verstorende activiteiten. Dit geldt zelfs ten aanzien van marihuana. Dit geldt zeer bijzonder waar de aangetroffen hoeveelheden vele malen groter zijn dan de normale gebruikershoeveelheden. Ook het vervoer van een verboden wapen tegen de wettelijke verbodsbepalingen in is maatschappelijk verstarend en mag niet getolereerd worden omdat zij een zware inbreuk op de schending van het vrijheidsbeginsel uitmaken en oorzaak zijn van het onveilig gevoel waarmee onze maatschappij geconfronteerd wordt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Aldus stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker werd veroordeeld voor een geweldsmisdrijf en twee maal voor drugshandel. Met betrekking tot de laatste veroordeling wordt daarbij vastgesteld dat het gaat om grote hoeveelheden, die de normale gebruikershoeveelheden vele malen overschrijden. Bovendien maakte verzoeker zich daarbij ook schuldig aan verboden wapendracht. Waar verzoeker voorhoudt dat er geen "ernstige" bedreiging van de openbare orde werd vastgesteld, gaat verzoeker er aan voorbij dat de bestreden beslissing motiveert dat het invoeren en bezit van grote hoeveelheden drugs "bijzonder maatschappelijk verstorende activiteiten" zijn en dit "zeer bijzonder zwaar" geldt bij grote hoeveelheden. Ook met betrekking tot de wapendracht motiveert de beslissing dat dit een zware inbreuk vormt op de vrijheid van anderen. Met betrekking tot de vermelding van vroegere straffen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing het gevaar voor de openbare orde ook koppelt aan de neiging tot recidive waar de verzoeker blijk van geeft (cfr. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*: HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30).

Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk stelt dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het feit dat verderop in de bestreden beslissing eenmalig wordt gesteld dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt door (alleen maar) "de openbare orde" te kunnen schaden, doet hieraan geen afbreuk.

Het middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel dat hij uiteenzet als volgt:

"2.3.3. NOG MEER ONDERGESCHIKT: SCHENDING VAN ART. 74/11 § 1, VIERDE LID VAN WET VAN 15.12.1980 (HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

11.

Nog meer ondergeschikt, indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing enige motivering zou bevatten m.b.t. het "ernstig gevaar voor de openbare orde" dat verzoeker zou vormen, dient te worden opgemerkt dat deze motivering niet als afdoende kan worden beschouwd.

Verwerende partij verwijst in essentie naar de eerdere veroordelingen om te besluiten tot een gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker.

Zonder de (ernst van de) feiten enigszins te willen minimaliseren, kan uit de eerdere veroordelingen niet zondermeer worden afgeleid dat verzoeker op heden een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

Verwerende partij verzuimt enerzijds rekening te houden met de anciënniteit van de feiten:

- *het eerste vonnis dd. 15.04.12 heeft betrekking op feiten uit 2010, hetzij 15 jaar geleden;*
- *het arrest van het Hof van Beroep dd. 29.01.19 heeft dan weer betrekking op feiten van 2013, hetzij meer dan 12 jaar geleden;*
- *het laatste arrest heeft dan weer betrekking op feiten uit 2020;*

Anderzijds blijkt niet dat verwerende partij rekening houdt met de beoordeling c.q. bestraffing door resp. de correctionele rechtbank en Hof van Beroep van betreffende feiten:

- *de correctionele rechtbank sprak in 2013 een gevangenisstraf uit van 5 maanden met een volledig uitstel, i.e. te beschouwen als een eerder lichte bestraffing, hetgeen van aard is te wijzen op een mindere ernst van de feiten;*
- *het Hof van Beroep te Gent sprak op 29 januari 2019 een gevangenisstraf van 2 jaar eveneens met volledig uitstel (behoudens de periode van voorlopige hechtenis)*
- *het Hof van Beroep te Gent sprak vervolgens op 7 februari 2024 een effectieve gevangenisstraf uit van 8 maanden;*

Zoals voorgestaan door de Advocaat-Generaal E. SHARPSTON in zijn conclusie bij het arrest van het Hof van Justitie Z.Zh. en O (C-554/13) mag bij de beoordeling of er sprake is van een gevaar voor de openbare orde een beslissing er niet uitsluitend op worden gesteund dat de betrokken derdelander strafrechtelijk veroordeeld is.

Andere factoren, zoals de ernst ervan of het soort strafbaar feit naar nationaal recht, het tijdsverloop na het plegen van het feit, de intentie van de betrokken persoon en de mate van zijn betrokkenheid bij het plegen van het strafbare feit, zijn relevant voor iedere beoordeling.

In casu verzuimt verwerende partij terdege rekening te houden met de aard van de uitgesproken straffen, welke van aard zijn de ernst van de gepleegde feiten enigszins te relativeren, en met het tijdsverloop.

Aldus kan een schending van art. 74/ 11 § 1 Vreemdelingenwet iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat verwerende partij thans plots verwijst naar de feiten uit 2010 (de vermeende en betwiste wapendracht) en deze thans omschrijft als een "zware inbreuk op de schending van het vrijheidsbeginsel" (sic) terwijl verwerende partij hiervan reeds kennis had in 2013 (na vonnis van de correctionele rechtbank), doch op dat ogenblik klaarblijkelijk de vermeende feiten niet als voldoende ernstig beoordeelde om enig inreisverbod op te leggen aan verzoeker (aangezien aan verzoeker destijds enkel een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven na betreffende veroordeling (cfr. administratief dossier)).

Verwerende partij mist m.a.w. interne consistentie in haar beoordeling van de ernst van de feiten; waar de betreffende feiten eerder (tot twee maal toe) door verwerende partij klaarblijkelijk niet voldoende ernstig werden bevonden om een inreisverbod op te leggen, worden deze zoveel jaren later plots wel aangegrepen om een inreisverbod op te leggen, en dit – met toepassing van art. 74/11 § 1, vierde lid Vreemdelingenwet voor een periode van acht (!) jaar.

Inzoverre de (motivering van de) thans bestreden beslissing afwijkt van de eigen eerdere beoordeling door verwerende partij kan een schending van het redelijkheidsbeginsel i.u.o. het vertrouwensbeginsel te worden aangenomen.”

2.3.2. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij er aan heeft verzaakt in het verleden een inreisverbod op te leggen naar aanleiding van zijn vroegere veroordelingen, merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat de verwerende partij reeds eerder een standpunt heeft ingenomen met betrekking tot deze elementen. Er blijkt niet dat zij ondanks de eerdere veroordelingen is overgegaan tot het toekennen van een machtiging of toelating tot verblijf aan de verzoeker. Daarnaast merkt de Raad op dat het bestuur, op basis van het persoonlijke gedrag van de betrokkene, gerechtigd is om zijn strafrechtelijke antecedenten in aanmerking te nemen. De ernst van het gevaar voor de openbare orde kan immers blijken uit het herhaald karakter van de strafrechtelijke inbreuken en de neiging tot recidive waar de verzoeker blijf van geeft (cfr. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30).

Hoger werd er reeds op gewezen dat de verwerende partij in alle redelijkheid kon stellen dat de aan verzoeker verweten feiten ernstig zijn. Het gaat om feiten van geweld en herhaalde drugsmisdriven. Verzoeker verwijst naar het feit dat de eerste twee gevangenisstraffen met uitstel werden opgelegd. Dit staat de vaststelling niet in de weg dat verzoeker kennelijk bewust inbreuken is blijven plegen en dat de rechter hem naar aanleiding van de laatste veroordeling wel degelijk een effectieve gevangenisstraf heeft opgelegd. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het gevaar voor de openbare orde een inreisverbod van acht jaar rechtvaardigt.

Het middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.3.4. SCHENDING VAN ART. 74/11 § 1, VIERDE LID VAN WET VAN 15.12.1980 (HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) I.U.O. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL I.U.O. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL I.U.O. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

12.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet bepaalt: “ De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

*Verzoeker heeft uiteengezet dat - zijn broers op Belgisch grondgebied leven (zie stukken);
- dat hij eerder heeft ingewoond bij zijn broers;
- dat hij een zeer hechte band heeft met zijn neefjes: K. en L. (cfr. ook hun bezoek in de gevangenis)*

De bestreden beslissing betoogt dienaangaande enkel dat de relatie tot de broers en de neven niet onder het toepassingsgebied zou vallen van art. 8 EVRM, en meent aldus op afdoende wijze rekening te hebben gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Door louter te betogen dat de relatie tussen verzoeker enerzijds en zijn broers en neven op Belgisch grondgebied anderzijds niet onder het gezinsleven ex art. 8 EVRM zou vallen, houdt verwerende uiteraard niet ipso facto rekening met de omstandigheden van art. 74/ 11 Vreemdelingenwet bij de bepaling van de duur van het inreisverbod, hetgeen zij ten onrechte lijkt voor te houden in de bestreden beslissing.

De aanwezigheid van broers en neven op Belgisch grondgebied, ook al zou de relatie van verzoeker met hen niet onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM zou vallen, blijft uiteraard wél een relevante omstandigheid bij de bepaling van de duur van het inreisverbod, aangezien het verzoeker gedurende 8 jaar onmogelijk maakt enig bezoek te brengen aan zijn dichte familie op Belgisch grondgebied. Overeenkomstig art. 20 van de Schengenluitvoeringsovereenkomst zou verzoeker immers – normaliter- over de mogelijkheid c.q. het subjectief recht beschikken om met visumvrijstelling zijn familie te bezoeken op Belgisch grondgebied.

Door enkel te stellen dat er geen gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM voorligt, en verder aldus geen rekening te houden met de gevolgen van het inreisverbod van verzoeker op (bijv.) diens mogelijkheid om zijn familie in België te bezoeken, schendt verwerende partij art. 74/ 11 van de Vreemdelingenwet i.u.o. het zorgvuldigheidsbeginsel i.u.o. de materiële motiveringsplicht.”

2.4.2. In het vierde middel voert verzoeker aan dat het motief dat zijn relatie met zijn broers en neven niet onder het gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM zou vallen, geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden de zaak die volgens artikel 74/ 11 van de vreemdelingenwet in acht moeten worden genomen.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot verzoekers familiale banden in België;

“ De betrokkene werd op 11.03.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” sinds 03.07.2024 in het Rijk te verblijven en via Albanië naar Italië reisde en vervolgens naar België kwam, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; Verder wist hij nog te verklaren geen duurzame relatie en /of minderjarige kinderen in België te hebben maar wel zou hij hier een broer hebben nl. D. I., houder van een K kaart geldig tot 18.06.2035. Voorts geeft hij nog aan geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij ondertekende dan ook een vrijwillige vertrekverklaring. Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij het bezoek ontvangt van zijn broer I.. Zo ontvangt hij ook nog het bezoek van een andere broer nl. D. G., alsook twee neven K. en L.. Ook zijn broer G. verblijft in België en geniet hier van een recht op verblijf (K kaart geldig tot 30.6.2035). De genaamde K. en L. betreffen de kinderen van G.. In december 2024 kwam ook zijn vader D.M. éénmalig op bezoek. Volgens zijn verklaringen verblijft zijn vader in Albanië. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat betrokkene wenst terug te keren naar Albanië om er bij zijn vader te gaan wonen. Via de psychosociale dienst werden daaromtrent stukken neergelegd alsook een belofte tot tewerkstelling.”

De bestreden beslissing bespreekt aldus wel degelijk de aanwezigheid van verzoekers ruimere familieleden in België en motiveert hier concreet over. Het feit dat wordt geoordeeld dat deze familieleden niet tot het kerngezin behoren en dat er geen bijzondere banden van afhankelijkheid zijn, houdt niet in dat hier geen rekening mee werd gehouden. Waar verzoeker aanvoert dat hij door het inreisverbod zijn familie in België niet kan bezoeken, merkt de Raad op dat dit het contact tussen hen niet verhindert; het staat de ruime familieleden van de verzoeker immers vrij hem en zijn vader in Albanië te bezoeken.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT